

Елиза.

Не си ми казалъ.

Улрихъ.

Той ще да дойде изъ Прага. Ако ти, Елизо, и да го не познавашъ, но приими го добре; той е мой най-добаръ другаринъ. Той е сурова и добра душа, — антична душа съ християнска нѣжностъ.

Елиза.

Доста е! Ако той ни донесе храбростъ, то добре дошълъ! Азъ обичамъ новото. . .

Улрихъ (усмихнато).

Отъ нѣколко деня насамъ ти си захванала да ма докачашъ, Елизо! Ти си още дѣте. Работата отива за животъ и за смъртъ на цѣлъ градъ, на цѣлъ единъ народъ; а хубавата дѣвойка намира и въ това дѣло предмѣтъ, за да ма докача!

Елиза.

Да, азъ та докачамъ, защото сичките твои сѣзаклѣтници сѣ плашливи хора. Градътъ ни е населенъ само съ служители. Въ цѣла Франкония сѣществува само единъ човѣкъ, а тоя човѣкъ е графътъ, който са е осмѣлилъ да ви сѣди по достойнството ви, който ви е поробилъ съ кривача италиански хайдуци и който ви накарва да преклонявате главите си, когато излѣзете предъ очите му. Ето че са изминаха вече десетъ години отъ както вие тѣрпите това иго, изминаха са десетъ години отъ както той ви води, като вѣрзани кучета за ловъ, съ камшикъ и съ пищалка! Азъ не зная отъ какво сѣ направени тие мъже! Когато азъ чуя, че той приминува съ пѣсни и съ свирни между многочисленната гро-